

Ній. Пробудження демона

Автор:

Л. Вайт

Ній. Пробудження демона

Л. Вайт

Леся вирушає на відпочинок у гори. Це мала бути цікава подорож, весела й безтурботна. Але звичайний похід перетворюється на справжнє пекло – зло, яке довгі роки чекало свого часу у цих горах, пробудилося. Саме Леся стає причиною того, що древній демон розпочинає криваві жнива і хоче покарати всіх, хто має бути покараний.

Олена Вайт

Ній. Пробудження демона

...Він був кам'яним і величезним. Усіх, хто заслужив, він карав прокляттям і смертю. Його помста обов'язково досягала мети.

* * *

За вікном сутеніло. Криваве осіннє сонце сідало за горизонт, прощальним скорботним промінням завершуючи ще один день. Здавалось на горизонті небо палало і відблиск цієї пожежі освітлюва все навколо: і лікарню, і парк довколо неї. Вікові дерева, що росли у парку скрипіли, наче жалілися, що прийшов їх час позбутись своїх пишних крон. Вони хитались, хапались оголеними гілками одне за одного, та все більше втрачали листя, яке вже почало чорніти під холодними осіннім вітром. А він співав свою тужливу пісню у віконних щілинах лікарні, бився

об тоненькі шибки, зрідка кидаючи на них краплі дощу.

Районна лікарня стояла на пагорбі, оточена старовинним парком. Це була колишня дворянська садиба, яка дивом збереглася до цього часу. Хоча як ззовні, так і в середині, від розкоші не залишились нічого. Стіни та стеля були обшарпані, фасад будівлі обдерся, дах провалився в кількох місцях. У коридорах і кімнатах було похмуро і темно. Навколо будівлі також все було занедбане і забуте. Лише парк, у минулому розкішний, витримав перевірку часом, але за стільки років також втратив свою колишню велич. Особливо це відчувалось восени.

* * *

Чорні моторошні тіні від вмираючого сонця проникли через провалля вікон, і падали на стіни лікарняної палати. Темними довжелезними пальцями тіні чіплялися за кожний виступ, кожне заглиблення у стіні, все вище і вище підіймаючись у гору до стелі, де, нарешті, зливались з мороком. Коли надворі поривчастий вітер розхитував дерева в парку, тіні рухались, наче живі безтілесні істоти з потойбічного світу. Своім божевільним танком ще більш зводячи з розуму тих, хто по своїй волі чи ні, стали заручниками існування в цій лікарні.

Тіні сховалися по кутках тільки тоді, коли двері в палату, відчинились, і під стелею вмикнули світло. До палати у психіатричному відділенні районної лікарні увійшли двоє: Роман, лікарняний санітар, молодий хлопчина, двадцяти років, у трохи зімятому білому халаті. Він був у супроводі високої статної жінки з стетоскопом на грудях. Вони підійшли до хворої, худенької, світловолосої дівчини, у сірій лікарняній сорочці, яка мовчки сиділа біля вікна з чорними ґратами. Дівчина не відреагувала ні на те, що вмикнули світло, ні на появу відвідувачів. Так і сиділа, склавши руки на колінах, лише міцно стиснувши пальці на руках. Дівчина нічого не сказала навіть тоді, коли санітар обережно підняв її зі стільця на руки, і поклав на ліжку, застелене такою ж сірою лікарняною білизною. Після цього він подивився на лікарку, Евеліну Павлівну, і запитав:

– Мені її прив'язати про всяк випадок?

Евеліна Павлівна поправила ідеальну зачіску і строго подивилася на санітара. Новенький, ще багато чого не знає. Догляд за хворими – це справи непроста. Тим паче, за тими, у кого болить не тіло, а душа. Лікарка підійшла і уважно

подивилась у відчужені світло-блакитні очі дівчини.

– Як її ім'я?

Санітар глянув на папірець, що лежав на тумбочці біля ліжка. То була звичайна лікарняна форма, яку заповнюють при оформленні хворих.

– Леся, Леся Левченко. То мені її привязати?

– Я думаю, що не треба, вона досить спокійна. Нехай відпочиває. Вона іла?

Роман кивнув у бік тумбочки, де стояла напівпорожня тарілка з кашею сірого кольору.

– Схоже, трохи з'їла.

– От і добре. Якщо буде потреба, то прив'яжи. Прослідкуй, що вона прийняла ліки, а потім підеш в сьому, перевіриш інших. Я буду в ординаторській.

Санітар почекав, поки за Евеліною закриються двері, а потім обережно вкрив хвору тонкою ковдрою. Його чомусь хвилювала ця злякана дівчина з очима наче весняне небо. Її привезли зранку, і до цього часу до неї так ніхто і не прийшов.

Дівчина лежала, не рухаючись, дивлячись в стелю. Її обличчя зовсім не виражало емоцій, смертельно бліде, немов застигла маска у зламаній ляльки. Маленька, тендітна, кажуть, її знайшли десь у горах, в безпорадному стані. Сьогодні зранку до лікарні привезли багато людей, які постраждали під час землетрусу в горах, серед них була і Леся. Поки вона весь час мовчала.

Роман зітхнув, поклав пігулки для Лесі на тумбочку. Він вирішив поки не турбувати дівчину, краще зайти потім, коли закінчить з іншими хворими. З цими думками санітар пішов до дверей, але раптом відчув легкий дотик до свого плеча. Від несподіванки хлопець здригнувся і обернувся, позаду стояла Леся. Вона стояла боса, її тоненькі пальці на руках нервово переплітались, але погляд був цілком нормальним, і раптом вона заговорила.

– Сьогодні? Сьогодні все спокійно?

Роман розгубився і не знав, що сказати. Леся не дочекавшись відповіді, ще раз запитала.

– Ти слухав новини?

Її голос був тихим, Роман ледве розчув слова і поспішив відповісти:

– Сьогодні ні.

Леся повела плечима, немов від холоду. І знову спитала з тривогою в голосі:

– А в районі гір щось відбувалося?

Романа трохи здивували її запитання, але він відповів:

– Уночі був землетрус, трясло майже до ранку. До нас привезли постраждалих, і тебе разом з ними. Ти що, не пам'ятаєш?

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/vayt_l/n-y-probudzhennya-demona

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)